பறவைகளின் சாலை

மிகுந்த அவசரத்தோடு எதையும் க்ஷண நேரம் கவனிக்கும் நிதானம் கூட இன்றி நடந்து செல்லும் ஒரு மனிதனைச் சில தினங்களாக எனது ஜன்னலின் வெளியே கண்டு கொண்டிருந்தேன். அந்த மனிதன் பறவைகள் மிதந்தலையும் வானத்தின் குறுக்கே நடந்து போகிறவனாயிருந்தான். காலை தொடங்கும் வேளைகளில் அவன் தனது கைகளை வீசியவனாக தெற்கு நோக்கி நகர்ந்து போவதைக் காண முடிகிறது. தோற்றத்தில் எவ்விதமான வியப்புமற்ற அவன் மெலிந்த திரேகியாகவும் தலைமயிரைத் தோள் வரை சரியவிட்டவனாகவுமாக வயதைக் கணிக்க முடியாத உருவத்துடன் கடந்துகொண்டிருந்தான். ஆறாவது தளக் குடியிருப்பில் இருந்த எனது ஜன்னலின் வெளியே அந்த மனிதன் கடந்துபோகும் காட்சியை ஓர் இலை உதிர்வதைப் போலத் தற்செயலாகக் காண நேர்ந்தது. அவன் தனது அந்தர நடையால் எந்த ஆச்சரியத்தையும் உருவாக்காதது வியப்பாக இருந்தது. எதையோ தவற விட்டவனின் நிதான மின்மை கொண்ட அவன் வானின் பாதைகளற்ற பாதைகளில் நடந்து செல்லும்போது மெல்ல எனது பார்வை வெளிக்குள் பிரவேசித்துக் கடந்து புள்ளியாகி மறையும் வரை அவனோடு நெருங்காத ஒரு ஸ்நேகிதமிக்க நெருக்கம் உண்டாகிக் கொண்டிருந்தது.

ஆரம்ப நாட்களில் அவன் யாரையோ கூப்பிட முயற்சிப்பவன் போலத் தனது கைகளைச் சொடுக்கியபடி நடந்து செல்வான். அவனது குறுக்கீடு பழகிய பறவைகள் சிறகற்ற மனிதனை அலட்சியம் செய்து கடந்தன. எப்போதாவது அவன் கீழே குனிந்து பார்க்கக் கூடுமோ எனக் காத்திருப்பேன். அவன் அது போன்றதொரு செய்கையை அறிந்தவனாகவே தெரியவில்லை. ஜன்னலில் அந்த மனிதன் தோன்றும் முதல் நிமிஷம் என்னை

அறியாமல் பரபரப்பு தொற்றிக்கொள்ளும். முந்தைய நாளின் சாயல் எதையும் கொண்டிராதவனாக அவன் வெவ்வேறு கிளைப் பாதைகளை வானமெங்கும் தொடர்ந்து உருவாக்குபவனாக இருந்தான். எல்லா நாள்களிலும் மிகச் சரியாக, துளிநேர மாற்ற மின்றி ஜன்னலின் இடது முனையில் தோன்றத் தொடங்குவான். அவன் நடப்பது ஒரு பறவை நீந்திச் செல்வது போலவே இருக்கும். ஆர்வம் தாளாத நாளொன்றில் அவனை நான் கைதட்டி அழைத்துவிடலாம் என முடிவு செய்தவனாக அவன் வருகைக்காகக் காத்திருந்தேன். குருவிகளின் கூட்டமொன்று வளையமிட்டுக்கொண்டிருந்த பாதையில் அவன் தோன்றிக் கடக்க ஆரம்பித்தான். நான் ஜன்னலின் வெளியே தலையை நீட்டியவனாகக் கைதட்டிக் கத்தினேன்.

நண்பரே...

அந்தக் குரல் அவனைச் சென்று சேர்ந்திருக்குமா எனத் தெரியாத புள்ளியில் போய்க்கொண்டேயிருந்தான். எனது குரலின் உச்சத்தில் அவனைத் திரும்பவும் அழைத்தேன். அவன் பின் திரும்பிப் பார்ப்பதேயில்லை என அறிந்தவனாக ஏமாற்றத்துடன் பார்த்துக்கொண்டு இருந்தேன்.

அவனை எனது குரலால் தொடுவதற்கான எத்தனிப்புகளைப் பின் நான் நிறுத்திக்கொள்ளவே இல்லை. அவனோ எந்த சுபாவச் சலனமுமின்றி நடந்துகொண்டிருந்தான். அழைப்பின் சாத்தியம் கூடாத நான் அவன் தோன்றும் திசை எங்கிருக்கிறது எனப் பார்ப்பதற்காக ஆறாவது மாடியின் திறந்தவெளிக்கு வந்து அதிகாலை முதலே நின்றுகொண்டிருந்தேன். வானம் முழுவதும் பறவைகளுக்கு மட்டுமேயான பாதைகள் கிளைத்துக் கொண்டி ருந்தன. அந்த மனிதன் எல்லையற்ற இந்தப் பெரும் பரப்பில் எந்த மொக்கிலிருந்து வெடித்து வரப் போகிறான் என அவதானிக்க முடியவில்லை. கண்கள் சுழன்றுகொண்டே இருந்தன. வெளிச்சம் தனது குஞ்சுகளோடு சிறகடித்துக்கொண்டு எல்லாப் பக்கமும் போய்க்கொண்டிருந்தது. அவன் தோன்றும் புள்ளியைக் காணச் சந்தர்ப்பம் கூடவேயில்லை. எனது ஜன்னலின் நுனிக்குள் அவன் பிரவேசிப்பது மட்டுமே நான் காண்பதற்கான சாத்திய வடிவங்களில் ஒன்றாகியிருந்தது. அவனை அழைக்கும் விருப்பங்கள் வடிந்த பிறகு எந்தச் சுயமுனைப்புமின்றி அவனைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க மட்டுமே விரும்புபவனாக மாறினேன். அவன் மிகுந்த பரிச்சயமுள்ள மனிதனாகிக்கொண்டு இருந்தான்.

சில நாள்களுக்குப் பிறகு அவன் மாலை நேரங்களில் திரும்பி வருவதைக் கூட காண முடிவதாக இருந்தது. காலை நேரத்தின் அவசரத்தைத் துளியும் அவிழ்க்க இயலாதவனைப் போலவே மாலையிலும் அவன் நடந்து போவான். நாட்கள் நீண்டு கடந்ததும் எனது ஜன்னல் ஒரு பெரிய கதவற்ற வாசலைப் போல விரிய அவன் எனது அறைக்குள் பிரவேசித்துப் போகிறவனைப் போலாகிவிட்டான். எந்த உரையாடலுமின்றி இருவரும் ஸ்நேகத்துக்குரிய இருவராகிக்கொண்டிருந்தோம். மிகச் சரியான ஒரு காலையின் சுழிப்பில் நடந்து முன்செல்பவன் எனது ஜன்னலில் தோன்றி மிக மெதுவாகச் சில தப்படிகள் நடந்து சற்றும் எதிர்பாராமல் திரும்பிப் பார்த்தான். அவனது பார்வையில் எண்ணிக்கையற்ற ஜன்னல்கள் திறந்திருந்தன. வியப்பு மீறியவனாக எனது தலையை ஜன்னலுக்கு வெளியே நீட்டினேன். அவன் எனது ஜன்னலையே நோக்கி வரத் தொடங்கினான் என்பது புரிந்ததும் கால்களில் மெல்லிய நடுக்கமும், மனப் படபடப்பும் எழத் தொடங்கின. அவன் நெருங்கி வர வர புன்னகைத்த மனிதனாகிக்கொண்டிருந்தான். நேற்று வரை தொலைவில் பார்த்த உருவத்தின் சாயல் தானே உதிர்ந்துகொண்டு இருந்தது. அவன் ஆழமான கண்களை உடையவனாக, சிரிப்பை விழுங்கிய முகத்தோடு கூடியவனாக இருந்தான். ஜன்னலிலிருந்து சில அடிகள் நடந்து செல்லும் இடைவெளியில் நின்றவனாக எனைப் பார்த்து இயல்பாகக் கேட்டான்:

'செய்தித் தாள்கள் ஏதேனும் கிடைக்குமா?'

அவனிடமிருந்து வார்த்தைகளின் சரடு நழுவி சுருள்வதைக் கண்ட ஆச்சரியம் மீறாமலே எனது காலைப் பேப்பரை எடுத்து வீசினேன். அவன் அந்தத் தினசரியைப் பிரித்துப் படித்தவனாக மெதுவாக தெற்கு நோக்கி வானில் நடந்துகொண்டிருந்தான். என்னைப் போலவே அவனும் காலை தினசரி படிப்பவனாக இருந்தது ஆறுதலாக இருந்தது. அவன் திரும்பி வரப்போகும் மாலைக்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்தேன். வழக்கத்துக்கு மாறாக அவன் தாமதமாகவும், வழியெங்கும் அதே தினசரியைப் படித்துக்கொண்டே வந்தவனுமாக ஜன்னலின் அருகாமைக்கு வந்து சொன்னான்:

'இன்னமும் வாசித்து முடியவில்லை.'

நான் அந்தத் தினசரியை அவனே எடுத்துக்கொண்டு போக அனுமதித்தவனாக மௌனமானபோது அவனே சொன்னான்,

‘காகிதங்கள் பறவைகளை விட எளிதாகப் பறந்து விடுகின்றன. காப்பாற்றுவது மிகக் கடினமாக இருக்கிறது.’

திரும்பவும் வழக்கமான பாதையில் பிரவேசித்துவிட்டான். எங்களின் சந்திப்பின் முதல் நாட்களில் அவன் எவ்விதமான சுயபரிச்சயமும் செய்துகொள்ளவேயில்லை. நாள்கள் அவிழ அவிழ அவன் எனது ஜன்னலைத் திறக்கும் நேரத்துக்கு முன்பாகக் கூட வந்து காத்திருப்பவனைப் போல நிற்கத் தொடங்கினான். அவன் எனது தினசரிகளை மிகுந்த ஆர்வம் தாளாது வேகத்துடன் புரட்டிப் பார்ப்பவனாக நடந்து செல்லும்போது அந்தச் செய்திகளில் எதை அவன் படித்துப் போகிறான் எனப் பிடிபடாமலே இருக்கும். அவன் எல்லா நாளின் மாலையிலும் ஜன்னலின் வெளியே நின்று முடிந்தவரை அந்த தினசரியைப் புரட்டியவனாக என்னைப் பார்த்துக் கொண்டே இருப்பான். அவனது முகத்தில் நாளுக்கு நாள் பதற்றம் கூடிவருவதைக் கண்டவனாக ஏனெனக் கேட்க விரும்பினேன். அவன் நிசப்தமாக நடந்து போய்விடுவான். ஒரு நாளின் மாலையில் ஜன்னலுக்கு நெருங்கி வந்து சொன்னான்:

‘மிகுந்த ஆறுதலாக இருக்கிறது. செய்தித் தாள்களுக்கு நன்றி.’

பின்பு வாசகசாலையின் வாசலில் நின்று தினசரியைப் புரட்டு பவன் போலப் பெருமூச்சு விடுவான். என்னால் அவனது செய்கைகளைத் தாங்கிக்கொள்வது விருப்பமில்லாமலிருந்தது. அவனிடம் நான் தினசரியைத் தந்து, சதா கலைந்து கொண்டிருக்கும் நிகழ்ச்சிகளின் உலகை அறிமுகம் செய்து விட்டேனோ என ஒரு குற்ற உணர்ச்சி தோன்றத் தொடங்கியது. அவனுக்கானவை செய்தித் தாள்கள் அல்ல. புத்தகங்களே என முடிவு செய்தவனாக, அவனது வாசிப்புக்குகந்த புத்தகங்களைத் தேர்வு செய்யத் தொடங்கினேன். எல்லா நாள்களையும் போலவே மௌனமாக ஜன்னலின் வெளியே நின்று கொண்டிருந்தான். நான் அவனைப் பார்த்தபடியிருந்தேன். என்னிடமிருந்து பெறப் போகும் விலை உயர்ந்த சந்தோஷத்தை ஏந்திக்கொள்பவனைப் போலக் கைகளை முன் நீட்டினான். நான் தயக்கமின்றிச் சொன்னேன்:

‘நீ முடிவற்ற நிகழ்ச்சியின் துண்டுகளை வாசித்துக்கொண்டிருக்கிறாய். செய்திகள் ஒருபோதும் அடங்கிவிடுவதில்லை’ அவன் அதிர்ச்சியுற்றவனைப் போலக் கேட்டான்,

'தினசரி செய்திகள் தொடர்ச்சியானவையில்லையா? நான் அதைத் தொடர்ச்சியாகத்தான் வாசித்து வருகிறேன். அதனால் மட்டுமே எனக்கு ஆறுதல் தருவதாகயிருக்கிறது.'

இது அவனது அறியாமை எனப் பரிகசித்தவனாக, அவன் வாசிப்பதற்காக எடுத்து வைத்திருந்த சார்லஸ் டிக்கன்சின் 'இரு நகரங்களின் கதை'யைத் தந்து அனுப்பினேன்.

பிறகு முன்போல் அவன் எனது ஜன்னலின் அருகாமைக்கு வந்து நிற்பவனாக இல்லை. தூரத்தில் புத்தகத்தைப் பிரித்துப் படித்தவனாக வானில் நடந்து போய்க்கொண்டேயிருப்பான். வாசித்து முடிக்கும் நாள் வரை அவனைப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தேன். ஒரு காலையின் துளி ஒன்றில் நின்றவனாகச் சொன்னான்:

'வேடிக்கையாக இருக்கிறது.'

இரு நகரங்களின் கதையில் வேடிக்கைக்கான எந்தத் தடயமும் இல்லை என்பதை உணர்ந்தவனாக அவனிடம் லியோ டால்ஸ்டாயின் 'அன்னா கரீனினா' தந்து அனுப்பினேன். அன்று மாலையே அவன் எனைப் பார்க்க விரும்பி வந்து நின்றான். நிச்சயம் இது அவனுக்கு விருப்பமற்றதாகவே இருக்கும் என்ற சுய எள்ளலோடு அவனிடம் சொன்னேன்:

'எளிய வாசிப்புக்கு உகந்தது அல்ல.' அவன் மறுத்தவனாகச் சொன்னான்:

'மிகைப்படுத்தப்பட்ட வேதனைகள். பரிகாசமாக இருக்கிறது.' எனக்குப் புரியவேயில்லை. அவனிடம் தாஸ்தாயெவ்ஸ்கியின் 'குற்றமும் தண்டனை' தொடங்கி நகுலனின் 'நாய்கள்' வரை படிக்கத் தந்துவிட்டேன். அவனைப் புத்தகங்கள் வசீகரிக்கவே இல்லை. செய்தித் தாள்களை மட்டுமே யாசிப்பவனாக இருந்தான். அதை என்னால் சகித்துக்கொள்ள இயலாத நாளில் சொன்னேன்:

'நாம் பேசிக்கொண்டிருப்பது மட்டுமே இனி சரியானதாக இருக்க முடியும்.' அவன் எந்தத் தயக்கமும் இன்றிச் சொன்னான்:

'இறங்கி வாருங்கள். நாம் கொஞ்ச தூரம் பேசியபடி நடந்து திரும்பிவிடலாம்.'

ஜன்னலுக்குக் கீழே குனிந்தபோது எண்ணிக்கையற்ற வாகனங்களும், மனிதர்களும், மரங்களும் விரிந்திருந்தன. வானின் பாதை எல்லாப் பக்கமும் திறந்தே இருந்தது. அவன் எனது தயக்கத்தைக் கண்டவனைப் போலச் சொன்னான்,

'இறங்கி ஓர் அடி நடந்துவிடுங்கள். பிறகு இங்கு வந்து விடலாம். இது நீந்துவதைப் போலச் சுலபமானதே.' நான் மறுத்தவனாக நின்றுகொண்டிருந்தேன். அவன் எனைக் கட்டாயப்படுத்த விருப்பமற்றவனைப் போல முன்நடக்கத் தொடங்கினான். நான் அவனிடம் உரக்கச் சொன்னேன்:

'போக வேண்டாம்.'

கொஞ்ச தூரமேனும் நடந்துவிட வேண்டுமென்ற வேட்கை மீறிக்கொண்டே வந்தது. அவன் திரும்பிச் சென்று சொன்னான்:

'உங்களைப் போலவே நானும் தயங்கியிருக்கிறேன்.' மிகுந்த மனத் துணிவைக் கொண்டவனாக, ஜன்னலின் மீதேறி நின்றவனாக அவனை நோக்கி எனது முதலடியை ஆகாச வெளியில் வைத்தேன். அவன் புன்னகைத்தபடி பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அடுத்த அடியை எடுத்து வைத்து முன் நடந்தபோது அவன் முகம் மாறிக்கொண்டே இருந்தது. வேகம் மீறிய காலடிகளில் நான் அவன் அருகே சென்று நின்ற வியப்பு தாங்க முடியாமல் சொன்னேன்:

'ஆகாசத்தில் நின்றுகொண்டிருக்கிறேன்.'

அவனிடமிருந்த சிரிப்பு மறைந்துபோனது. சட்டென நான் ஒருபோதும் யோசிக்க முடியாத காரியமொன்று நடந்தேறியது. அவன் எனது அறையை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கி, ஜன்னலின் வழியே என் அறைக்குள் தாவி உட்கார்ந்து கொண்டான். எனக்கு எதுவும் புரியவே இல்லை. நின்ற இடத்திலிருந்தே கத்தினேன்:

'என்ன செய்கிறாய் என் அறையில்?'

அவன் ஜன்னலின் விளிம்புக்கு வந்து சொன்னான்: 'நானும் உனைப் போலத்தான் மிகப் பிரயாசைப்பட்டு காற்றுவெளியில் நடக்கத் தொடங்கினேன். அது மிகுந்த ஆயாசமூட்டுவது;

களைப்படையச் செய்வது. இனி நீ ஒருபோதும் அறைக்குத் திரும்ப முடியாது. உனைப் போல மற்றொருவன் வரும்வரை.'

நான் இதைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியாமல் எனது அறையை நோக்கி நடந்தபோது அது மிகத் தொலைவிலிருப்பது போலானது. அத்தோடு எனது சுயவிருப்பமின்றிக் கால்கள் திரும்ப தெற்கு நோக்கி நடப்பவனாக இருந்தேன். அவன் எனைக் காண விருப்பமற்றவனைப் போல அவசரமாக ஜன்னலை மூடிக்கொண்டுவிட்டான்.